

Кржглата софра отдавна бѣше сложена всрѣдъ стаята, когато тате се прибра отъ дюкяна. На нея бѣха наредени: дълга чиния съ кучѣ (коливо), сждина съ орѣхи и друга съ просо. Имаше още тасъ съ армеена (зелена) чорба, нарѣзана на дребно и посипана съ червенъ пиперъ кисела зелка, паница черъ бобъ, направенъ на каша, посипанъ съ черъ пиперъ, и хошавъ отъ сушени овощия, най-вече отъ кисели сливи. Прѣсната питка, обвита въ пешкиръ, бѣше смѣстена на едина край.

Щомъ влѣзе тате, всички станахме на крака. Мама отиде при иконостаса, взе оттамъ пиринчената кандилница, напълни я съ вжглени отъ печката, пустна отгоре имъ нѣколко дребни кжса тамянъ и му я подаде, като му цѣлуна ржка. После драсна паличе и запали забучената въ кучѣта вощеница. Смиренъ и важенъ, като че ли се намираше въ олтаръ, тате покади софрата и ме накара да прочета „Отче нашъ“. Тамянениятъ димъ изпълни стаята и даде една особена тържественостъ на вечерята. Праздничното настроение нахлу въ душитѣ ни и въ мигъ преобрази цѣлата ни домашна обстановка. Сякашъ стаята, въ която всѣко нѣщо си бѣше на предишното мѣсто, взема съвсемъ другъ, новъ и занимателенъ изгледъ. Всичко обновъ, всичко изпъкна предъ тържеството на душитѣ ни. Други станахме и ние. Вече никой отъ насъ, малкитѣ, не се подбутваше, не се мусѣше, не бързаше да се разсърди за нищо и за никакво, а внимателно следѣше всичко, което става, и покорно чакаше, като гледаше въ очитѣ татя. А тия очи сега излъчваха само радостъ и доволство, галяха ни съ мили погледи и отвреме-навреме се обръщаха къмъ тавана. Тогава устата на татя зашепваше въ полугласъ нѣкакви слова, които ние не чувахме, но разбирахме, че сж благодарностъ къмъ Бога, загдето ни е ошастливилъ да бждемъ заедно и при сита софра на тоя светъ день.